

— Тъзи твои ли сѣ дѣчица, Господже? Господь да выгы поживи. И мене майка ми е вдовица. Има само едно чедо. Азъ бащѣ не знаѣхъ. Ахъ, да имахъ бащѣ си, можаше и азъ...

— Сѣдни, сынко първомъ да си починешъ, рече вдовицата. Гладенъ ли си? Да ти дадемъ да си похапнешъ малко, та подирѣ щешъ ни приказва каквото има да ни прикажешъ. Хайде да излѣземъ горѣ, хайде и вый дѣца, елате да пригодимъ съ каквото можемъ на това сираче?

Възлѣзохъ всичкыѣ горѣ въ къщи, Мацко съ двѣтѣ си патерицы бѣше послѣднѣйтѣ, който влѣзе, и като разгледа извѣтрѣ стаѣтѣ видѣ образѣтъ на стареца Воитида.

— Кой е тойзи? попыта вдовицѣтѣ.

— Той е покойныйтъ ми баща!

— Не е ли живъ вече?

— Не! отговори равнодушно вдовицата.

— Отъ какво умрѣ?

Вдовицата му разкажъ вкратко исторіѣтѣ за убиваніето на бащѣ ѣ, като проливаше сълзы изобилно.

— Ами сега? рече Мацко; убійцѣтѣ не ся ли намѣрихъ?

— Не ся намѣрихъ, сынко.

— Ахъ злодѣйцѣтѣ! Ахъ ничтожныѣ убійцы, рече като си докара на умъ и страшныѣ сцены въ подземеліето *тридесетъ и шестъ*.

— Напраздно, сынко, всичко това. И като че да не бѣ доста то, снощи брата ми раненъ и страждущъ го дигнахъ и го закарахъ въ тъмницѣ.

— Брата ви? Имате ли братъ? Какъ го казувать?

— Евстатій Воитиди.

— Та що е сторилъ че да го закарать?

Вдовицата расказа що бѣ ся случило и приложи:

— И едва що бѣше ся намѣрилъ онзи съ ялмазы обкованныѣ бащинъ ни мечъ, едва бѣ съвзелъ нѣкоѣ на-